

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-7 У 12436/19
Дана: 29.04. 2022.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Биљане Стојановић и Радмиле Симић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., кога по пуномоћју заступа пуномоћник Весна Мрдаљ, адвокат из Крагујевца, Милутина Маринковића 1., ради поништаја решења УП-2 број 35-2/19 од 09.07.2019 године, у предмету новчане накнаде за неискоришћени годишњи одмор, у нејавној седници већа одржаној дана 29.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, ставом I диспозитива, одбијена је као неоснована, жалба тужиоца, бившег професионалног војника-десетара, изјављена на решење ВП ВП 3161 Крушевац, И бр. 520-2/19 од 14.05.2019 године, а којим се одбија као неоснован захтев тужиоца бившег професионалног војника И бр. 520-1 од 15.04.2019. године на накнаду за неискоришћени годишњи одмор, за 2018 годину.

У тужби поднетој Управном суду, преко пуномоћника, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због неправилне примене материјалног права, битне повреде правила поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наводи да су у поступку који је претходио доношењу оспореног решења учињене битне повреде правила поступка обзиром да образложење не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву, нити су оцењени сви наводи жалбе, већ је само наведено да нема места примени члана 105. Закона о војсци Србије. Како тужилац није искористио годишњи одмор због своје кривице, јер се налазио на боловању непрекидно од 26.04.2018 године па до дана престанка професионалне војне службе, и није могао да прекине боловање, сматра да му припада право на накнаду

за неискоришћени годишњи одмор у износу од 30 дана. Даље наводи да није знао да ће му се утврдити потпуни губитак радне способности за професионалну војну службу, као последица болести. Сматра да је дошло до погрешне примене материјалног права, и то чл. 68.став 4. и члана 76. Закона о раду. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање. Тражи трошкове спора, и то за састав тужбе 16.500,00 динара, као и таксу на тужбу и одлуку.

У одговору на тужбу, тужени је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је, решавајући по жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења од 14.05.2019. године, којим је одбијен његов захтев за накнаду за неискоришћени годишњег одмора за 2018. годину, нашао да је жалба неоснована са разлога што је у поступку правилно утврђено да је јединица у којој се тужилац налазио у служби, имала уредно сачињен план коришћења годишњих одмора за 2018. годину, по којем је тужилац требало да искористи годишњи одмор за 2018. годину у два термина, и то први део од 06.08.-24.08.2018. године који је тужилац користио у целини у трајању од 15 радних дана и 2 део од 08.10.-26.10.2018. године, који тужилац због спречености за рад (боловање, по основу дуже и теже болести) до дана престанка службе у ВС није искористио, као и преосталих 15 радних дана годишњег одмора за 2018. годину. Разлог неискоришћеног годишњег одмора за 2018. годину, у трајању од 30 радних дана, нису потребе службе, већ је разлог неискоришћеног годишњег одмора болест, односно привремена спреченост за рад – боловање, обзиром да је тужилац због дуже болести био привремено спречен за рад непрекидно од 26.04.2018. године па до дана престанка професионалне војне службе 31.10.2018. године. Имајући у виду наведено, тужени орган је нашао да тужилац годишњи одмор није искористио, јер се налазио на боловању, а не због потреба службе, па је на основу члана 170. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 105. став 5. Закона о Војсци Србије („Сл. гласник РС“ број 116/07...36/18), прописано је да професионалном војном лицу које због потреба службе није искористило годишњи одмор, припада накнада за неискоришћени годишњи одмор у висини плате и других личних примања која би му припадала да је користило годишњи одмор.

Чланом 134. став 1. тачка 10. Закона о Војсци Србије прописано је да се на војне службенике и војне намештенике примењују одредбе овог закона који се односе на професионална војна лица о радном времену одморима и одсуствима.

По оцени Управног суда, правилно је тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 14.05.2019 .године и за своју одлуку тужени орган је дао јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата суд. Ово из разлога, што је услов за признавање права на накнаду за неискоришћени годишњи одмор постојање чињенице да је до немогућности његовог коришћења дошло услед потреба службе, а у конкретном случају је, на основу чињеница и доказа наведених у образложењу ожалбеног и оспореног решења, утврђено да у конкретној ситуацији то није био случај.

Суд је ценио наводе тужбе, али је, с обзиром да се њима не оспорава утврђено чињенично стање нашао да нису од утицаја на друкчије одлучивање у овој управној ствари.

Са изложеног, Управни суд је нашао да закон није погрешно примењен на штету тужиоца, па је применом члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Тужилац је тражио трошкове управног спора, али с обзиром да није успео у спору, суд је на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 151. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.04.2022.године, I-7 У 12436/19

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа-судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СЂ